OCHII SFINXULUI

ROBERT KRAFT

11

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 11

V.1.0

Traducere din germană de Petru Istrate
Grafică originală şi prelucrare de Aurel Lupaştean

CAP. XXVIII

ÎN TEMPLU

(Continuarea ultimului capitol din nr. 10)

Georg a văzut imediat despre ce era vorba, ochii înspăimântaţi ai fetei erau îndreptaţi înspre un şarpe care a apărut brusc după una dintre cutiile goale de provizii. Şi acum se ridica pe coadă până la jumătatea înălţimii sale, capul lui cu limba scoasă şi privirea fixă legănându-se încolo şi încoace privindu-şi prada, în timp ce gâtul i se umflase la dimensiunea unei farfurii: era un şarpe veninos cu ochelari.

Georg îşi şi strecurase mâna spre o bară de fier, în timp ce cu alta a îndepărtat repede pe fată din calea reptilei, dar... prea târziu!

Cobra sărise deja, dar şi corpul ei era de-acum zdrobit, tăvălindu-se în iarbă, după ce capul şarpelui atinsese mâna dreaptă a lui Leonor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu v-a muşcat?

Înfăţişarea şi comportamentul lui Leonor ar fi trebuit să-l convingă mai degrabă de contrariul.

Palidă de moarte, i-a căzut lui Georg în braţe, însă nu numai datorită spaimei, ci şi a otrăvii care începuse să-şi facă efectul. Curând faţa i-a devenit albăstruie şi Georg a putut vedea în mâna lui Leonor, de fapt în palmă, apărând câţiva stropi de sânge. A lăsat-o să cadă jos şi a alergat la automobil, de unde s-a întors cu una din sticlele de rom, căreia i-a frânt gâtul, apoi ţinând-o pe fată de nas, a silit-o să-i înghită conţinutul.

De asemenea, au mai sărit jos Tom şi Charley, iar şarpele mort din iarbă era suficientă mărturie asupra celor întâmplate.

— O lingură şi un pahar repede încoace, ţine aici Charley şi sileşte-o să bea, altfel în cinci minute va deveni un cadavru!

Cât despre el, i-a supt rana, făcând tot ce trebuie de făcut în

asemenea cazuri. Nici n-a trecut un minut, când s-a repezit în automobil, trăgându-i pe toţi după sine, a apucat manivela, motorul a început să duduie, în timp ce blindatul a ţâşnit dintr-o dată de acolo cu o viteză mereu sporită.

Cei doi montori, care şi aşa îşi pierduseră capul, au asistat uluiţi la viteza din ce în ce mai mare prinsă se automobilul lor.

— Încotro, Mister Hartung?

— Numai de-am avea noroc, a strigat îngrozit Georg. Templul brahmanic care se află nu departe de aici posedă un antidot împotriva muşcăturii unei astfel de cobre. Atât doar de n-am ajunge prea târziu!

— Mister Hartung, gândiţi-vă şi la noi, ne putem accidenta!

Georg reglase vitezometrul de la bordul lui Maximus la o sută cincizeci de kilometri pe oră, dar drumul era pietros şi prin urmare primejdios şi ducea mereu şerpuind printre dealuri şi arbori de toate felurile.

Georg şi-a venit repede în fire. A redus viteza la cincizeci de kilometri pe oră, i-a cedat volanul unuia dintre montori, iar el însuşi s-a ocupat de Leonor.

Ea era deja vânătă, aproape paralizată şi bărbia îi tremura spasmodic.

— Trebuie să beţi, să beţi. Cât mai mult rom, deocamdată e unica salvare!

Lui Georg nici nu-i mai rămăsese timp să o implore să facă asta, deşi conţinutul sticlei pântecoasă de rom se redusese la jumătate.

— Ajută, se pare că ajută! a strigat Georg în culmea bucuriei. Petele vinete se retrag. Numai de ar fi adevărat ce se spune despre templul ăsta!

Aşadar, nici el nu credea pe deplin în atotputernicia romului, voia un remediu mai sigur şi mai puternic de a neutraliza otrava.

Pricina era cât se poate de simplă. După o astfel de muşcătură, chiar dacă scapi cu viaţă, rămâi cu sechele şi suferinţă pentru întreaga ta existenţă.

— Apare o clădire, anunţat şoferul.

Era într-adevăr un templu brahman, un complex întreg de clădiri înconjurate de către un zid înalt.

A sărit afară din maşină, repezindu-se la poarta templului, bătând energic cu pumnii, iar după un moment de ascultare a reluat cu insistenţă bătăile în intrarea grea.

Abia apoi s-a deschis o uşiţă şi a apărut un cap.

— De ce deranjezi tu oamenii, străine? a întrebat indianul care

s-a uitat la el prin fereastră.

— O doamnă fost muşcată de o cobră!

Indianul şi-a dat imediat seama ce se petrecea.

De aceea a întrebat scurt:

— Când?

— Acum douăzeci de minute.

— Mai trăieşte?

— Altfel nu aş fi adus-o aici.

— Ad-o înăuntru.

Un strigăt de bucurie a izbucnit pe buzele lui Georg atunci când s-a reîntors la automobil. Chiar aşa de simplu n-ar fi crezut că vor decurge lucrurile şi iată că poarta templului se şi deschisese.

— Poate automobilul ăsta să intre înăuntru?

— De ce nu?

Maşina a pătruns în curtea templului. Georg a transportat-o în braţele sale puternice pe Leonor, care leşinase. Doi culi au şi apărut cu o targă, după care a ieşit la iveală un om în vârstă plin de demnitate, vopsit pe frunte cu o dungă albă, cum se obişnuieşte la brahmanii cu rang înalt. Fără să arunce o singură privire asupra automobilului, s-a ocupat numai de persoana leşinată, încercând să-i mişte braţele şi degetele; i-a ridicat sus pleoapele căzute.

— A fost muşcată acum douăzeci de minute?

— Aproximativ da.

— Ai făcut ceva pentru ea?

— A băut o jumătate de sticlă de rom!

— Bine, foarte bine! Du-o înăuntru.

Georg a aşezat-o pe Leonor pe targă, cei doi culi musculoşi au ridicat-o şi au intrat.

— Veţi vindeca-o?

— Brahma o va face.

Brahmanul a pornit după targă, iar Georg l-a urmat. Cei doi purtători de tărgi au dispărut în spatele unei uşi şi brahmanul s-a întors înspre Georg:

— Aşteaptă aici.

— Vin şi eu.

— Nici un străin nu are voie să păşească în templu.

Georg a privit chipul bătrânului cu seninătatea lui nobilă, curată şi clară, eliberată de toate patimile lumeşti. Dacă acesta minţea, atunci toate lucrurile din lumea asta nu mai aveau nuci o valoare. De aceea Georg a consimţit să rămână afară.

— Va putea fi oare salvată? a întrebat el şi sunetul vocii sale spunea prea multe.

— Îţi voi spune cât de curând voi putea, roagă-te până atunci la acela pe care tu îl numeşti Dumnezeu, iar eu Brahma.

— Şi când voi putea totuşi să ştiu? l-a presat în continuare Georg pe brahman.

— Într-un sfert de oră.

După asta uşa s-a închis în urma brahmanului. A urmat cel mai lung sfert de oră din viaţa lui Georg. Fără a spune nici o vorbă, se plimba de colo până colo. Pentru a face să-i treacă timpul mai uşor şi-a lăsat privirea să rătăcească încolo şi încoace, dar nu a reuşit să reţină nimic. Ochii săi interiori rămăseseră atenţi mereu înspre fata leşinată.

Din nou a ieşit brahmanul pe uşa prin care intrase, venindu-i lui Georg în întâmpinare. Acest preot înalt purta echivalentul unui prinţ, iar englezii, vicleni şi inteligenţi cum sunt, respectau religia hindusă şi regulile ei, având în vedere că puteau controla ţara mai bine aşa. Înainte, acestui preot gărzile militare îi dădeau onorul şi încă aici la ceremonii. Astfel de prelaţi brahmani sunt mai preţuiţi decât mulţi alţi prinţi din casele imperiale europene.

Un asemenea brahman nu poate fi judecat după legile engleze şi avea imunitate pentru orice.

„Cine atinge un brahman numai cu un fir de iarbă, acela este sortit morţii," spune legea indiană. Acest om, care dispune în templul său de bogăţii inestimabile, se comportă totuşi mai simplu şi cu mai multă bunăcuviinţă decât un stareţ din mănăstirea sa de religie creştină. El nu are nevoie de intermediari pentru a i se fixa audienţe cu străinii, participă direct şi nemijlocit în persoană şi totuşi degajă o inegalabilă maiestate.

— Ce s-a întâmplat cu bolnava pe care am adus-o aici? a întrebat Georg.

— Doarme.

— Este salvată?

— Asta o ştie numai Brahma.

— Şi când voi putea şti sigur dacă e salvată?

— Atunci când se va trezi.

Georg auzise multe lucruri în privinţa asta şi s-a speriat de-a binele.

— Dar se va deştepta?

— Numai Brahma o ştie.

— Te implor, fii sincer cu mine.

— Dacă ea se va trezi, înseamnă că va trăi. Dacă nu, va adormi şi va ajunge la sankara. Adică în moarte!

— Tu ai spus-o! Înseamnă că Brahma nu a vrut ca leacul nostru să o vindece.

Un anunţ devastator de tranşant pentru Georg. Îi rămânea numai speranţa.

— În cazul când se deşteaptă, consecinţele muşcăturii şarpelui le va purta toată viaţa?

— Nu. Se va trezi sănătoasă, aşa cum a fost înainte.

— Cam peste cât timp s-ar putea trezi?

— Peste o oră sau peste zece zile, nu pot spune. Un lucru pot afirma. Nimeni nu va putea să se mai trezească vreodată după ce a dormit neîntrerupt mai mult de zece zile şi zece nopţi. Altfel se trezeşte definitiv în sankara.

— Nu există anumite semne din care s-ar putea deduce cât timp va dormi pacienta?

— Nu există nici un semn.

— Şi nici dacă se va trezi sănătoasă?

— Nu. Trebuie să ai răbdare, prietene.

Din nou o remarcă dezamăgitoare şi o perspectivă pe măsură. Nu putea şti dacă Leonor se va trezi după o oră, sau după zece zile!

Deodată Georg a fost cuprins de o emoţie puternică la gândul că s-ar putea să o piardă pe Leonor, de aceea, s-a mai hazardat cu o întrebare:

— Îmi este permis cel puţin să o văd?

— Nu.

— Te implor, permite-mi măcar să o văd.

— Nici un străin nu poate pătrunde în interiorul templului nostru.

— Fă o excepţie. Ştiu cât de îngăduitoare este religia ta în legătură cu oamenii aparţinând altor religii.

— Noi toţi avem aceeaşi credinţă, numai Maia ne orbeşte pentru a se ascunde adevărul.

— Este soţia ta?

— Nu.

— Dar o iubeşti?

Georg a ştiut imediat despre ce era vorba aici şi după o scurtă luptă purtată în interiorul fiinţei sale, al sufletului său, a admis evidenţa:

— Da.

— Ştiu, se vede pe tine, Dragostea sfinţeşte totul. Urmează-

mă!

Au parcurs împreună într-un gang îngust. La deschiderea unei uşi, pe Georg l-a izbit un miros puternic amar, care i-a tăiat respiraţia. La început nu a văzut nimic, decât un soi de fum, până ce ochii i s-au obişnuit, adaptându-se împrejurărilor.

Apoi a observat, la lumina roşie a unei candele, pe un fel de postament, o zeiţă indiană în mărime naturală, ţinând în cele patru mâini ale sale desfăcute, câte un şarpe, pe care se părea că încearcă să-i sugrume cu o faţă surâzător-blajină. Adică era zeiţa Sagla, îmblânzitoarea animalelor sălbatice şi în special a şerpilor.

Aici trebuie de precizat ceva, religia brahmană dispune de un număr imens de zei, zeiţe, semizei, demoni şi aşa mai departe, cum sunt menţionaţi în marile dicţionare enciclopedice.

Totul este adevărat şi fals deopotrivă, întrucât deasupra tuturor stă însuşi Brahma, singurul zeu care stăpâneşte peste sufletele oamenilor şi prin urmare trebuie venerat. Brahma însuşi n-are templu şi nu i se aduc rugăciuni. În afara lui Brahma nu mai există de fapt nimic. Dar fantezia indienilor recurge întotdeauna la simboluri.

Principalul generator al vieţii se numeşte Vişnu, iar cel al distrugerii şi morţii Şiva.

Şi ce este acest din urmă principiu? Casta aleşilor, brahmanii îl pot înţelege, nu şi poporul, de aceea i-au oferit zei, sau şi i-a creat el însuşi.

Ceva asemănător este şi la noi, atunci când ne referim la noţiunea de „noroc”. Petru a-l personifica, am inventat pe zeiţa Fortuna legată la ochi şi călătorind pe un proiectil. N-o rugăm pe aceasta direct, ci implorăm norocul să ne pice din cer.

Aşa şi-au personificat religia brahmanii fiecare hotărâre, nu numai credinţa, dragostea şi speranţa şi de aceea sunt anumiţi zei deveniţi şi demoni. Indianul nu o poate scoate la capăt fără această pleiadă de personificări.

Budismul a încercat să se dispenseze de ele, dar aici în India suferind un eşec răsunător, a trebuit să încerce în altă parte această intenţie, în China şi Tibet, însă acolo esenţa budismului nu a fost pe deplin înţeleasă şi s-au extras doar servituţile bonzilor recunoscuţi, de astăzi.

S-a investit mult în figurile personificate ale zeilor indieni debordând de un lux şi opulenţă inegalabile. Au înzestrări proprii, oraşe proprii şi locaşuri diverse de cult.

Aici Georg putea vedea etalată întreaga această bogăţie.

Trupurile zeilor fiind turnate în aur şi fildeş, împodobite cu pietre preţioase, care străluceau de-ţi luau ochii prin fumul care era produs, pe trepiede în orice colţ al încăperii.

La picioarele zeiţei era etalat un fel de cutie mare asemănătoare unui sicriu nevăzut, cu pereţi străbătuţi de orificii. Din acestea părea să transpară un fum pătrunzător amar.

Brahmanul a luat îndată capacul acestuia, care la rândul lui fusese prevăzut cu orificii şi în faţa ochilor lui Georg a apărut... Leonor aşezată pe perne. Arătând destul de normal şi respirând chiar cu regularitate.

— Pot să rămân aici până se trezeşte?

— Ai putea să adormi şi să te sufoci.

— În acest caz, de ce nu se sufocă fata care doarme?

— Fumul acţionează numai împotriva veninului de şarpe, fumul şi veninul sunt entităţi care se resping reciproc.

În acest caz Georg şi-a dat seama că fumul acesta folosit de către brahmani acţiona pe acelaşi principiu ca şi alcoolul.

— Am ţinut capacul prea mult deschis. Trebuie expusă fumului în mod direct.

După ce a spus vorbele acestea, brahmanul a închis iarăşi capacul.

— Şi dacă se trezeşte între timp?

— Va deschide capacul singură, se va da jos şi va vedea uşa. Oricum, va fi pe deplin conştientă.

— Nu există nici un paznic în această încăpere?

— N-ar putea rezista nici un om aici, dacă nu s-ar infecta în mod deliberat cu veninul cobrei.

Într-adevăr, Georg o simţea pe pielea lui. Deja îl cuprinsese o stare de adevărată toropeală.

— Nici nu e prevăzut un gemuleţ prin care să se poată privi înăuntru?

— Nu.

— Deci nimeni nu o supraveghează?

— Ba da, dar numai la anumite intervale.

— Dar dacă uită să ridice capacul?

— Atunci înseamnă că efectele otrăvii au fost mai puternice. Oricum, ai încredere în experienţa noastră milenară.

Georg o ştia şi el prea bine şi pe de altă parte era şi timpul de a ieşi la aer curat, pentru a-şi învinge starea asta de moleşeală. Un alt preot al templului a vrut să-i repartizeze lui şi pasagerilor un corp de clădiri folosit de membrii caravanseraiurilor din trecut, unde fiecare în cămăruţa lui să poată aştepta în tihnă.

Georg a refuzat, mulţumind pentru ospitalitate, dar le era suficient automobilul şi oricum, sperau să nu fie nevoiţi să aştepte aici o noapte întreagă.

Încet, chinuitor de încet, s-au scurs orele. Toate uşile s-au închis şi ni i s-a mai îngăduit să o vadă pe bolnavă. Orişicum, n-avea nici un rost să aştepte o oră şi iarăşi o oră, poate zece zile şi tocmai această nesiguranţă li se părea mai copleşitoare şi mai greu de suportat.

Fireşte că Georg s-a gândit şi la Adam. Trebuia oare să facă drum întors cu automobilul?

Dar dacă între timp Leonor îşi va fi revenit din leşin? Dorinţa era de a o vedea în viaţă reprezenta pentru ei esenţialul. Adam se putea lua el însuşi după urmele lăsate de către Maximus. Poate că ar trebui să-l trimită pe unul din montori îndărăt? Aceştia erau în libertate, neajutoraţi ca şi copii, iar de automobil n-ar fi vrut să se despartă.

Pe scurt, Georg n-a putut ajunge la nici o hotărâre, făcea un plan şi în momentul următor renunţa la el, iar asta era foarte deconcertant pentru un om de acţiune, energic şi hotărât ca el să nu mai ştie deloc cum să acţioneze pentru a-i veni în ajutor Leonorei şi sieşi până la urmă.

Aşa a trecut ziua întreagă şi acum sosise deja furtuna. Primii stropi de ploaie l-au făcut pe Georg să-şi revină în simţiri şi raţiune.

— Dumnezeule, Dumnezeule! Adam nu e aici. Trebuie să mă duc să-l aduc cu maşina...! Dar dacă, Leonor? Ce se întâmplă cu mine?

Georg părea abia acum să ia cunoştinţă de nehotărârea sa.

Chiar în momentul acela a răsunat gongul mare din aramă.

„Ei, în sfârşit! A venit Adam.” Cel puţin scăpase de o grijă.

Dar nu, nu era Adam. Erau şase călăreţi, din care patru indieni respectabili şi doi europeni, probabil englezi călători străini, care desigur îşi căutau adăpost aici de uraganul care domnea afară şi posibil că urmau să rămână şi peste noapte. Acestora li s-a permis să intre.

Preoţii templului se purtaseră până acum foarte bine cu pasagerii automobilului, li s-a oferit mâncare şi adăpost, au fost întrebaţi cu privire la alte dorinţe şi cerinţe ale lor, dar automobilului însuşi abia dacă i-au acordat vreo privire.

Acesta era un lucra produs de mâna omului şi prin urmare, nedemn de atenţia lor.

Cât despre cei sosiţi, erau oameni de lume, chiar şi indieni

păreau a fi nişte nobili hinduşi, aşa că aceştia de îndată ce au dat cu ochii de automobil, nu şi-au precupeţit curiozitatea, admiraţia şi interesul. Mai cu seamă cei doi englezi.

— Nu este acesta automobilul frumoasei Miss Leonor Morris?

Georg a trebuit să recunoască.

— Atunci chiar dumneata trebuie să fii şoferul şi însoţitorul acestei americance îndrăzneţe, Mister Georg Hartung!

Ziarele scriseseră mult despre eveniment în ultimul timp, dar nu numai presa şi scrierile puteau ajunge între timp în această parte de lume, Cei doi englezi s-au prezentat pe ei şi pe însoţitorii lor. Numele acestora nu spunea mare lucru şi încă înainte de a vorbi despre dânşii, aveau cu totul altfel întrebări de pus.

— Şi unde se găseşte această Miss Morris, ca să avem onoarea şi privilegiul de a ne prezenta acestei eroine omagiile?

Georg le-a vorbit despre muşcătura cobrei. Nu putea să le-o tăinuiască, întrucât nu avea nici un motiv dea a o face. Numai despre Adam nu le-a povestit nimic, cum acesta rămăsese în urmă fiindcă se urcase în acel turn de bambus al fachirului. Întâmplarea cu şarpele i-a emoţionat pe toţi, deşi nu se ştia cât de puternic.

Faptul că acest templu îi oferea bolnavei cea mai bună şansă de recuperare le era cunoscut, cât şi faptul că brahmanii apelau la fumul acesta pentru tămăduire.

— Atunci va fi salvată, va fi salvată! Ce noroc că incidentul s-a petrecut tocmai în apropierea acestui templu şi mai mult chiar, că aţi cunoscut şi aplicat primul ajutor, prin administrarea alcoolului.

Aşa s-au exprimat englezii şi puteau fi crezuţi pe cuvânt. Chiar şi indienii care se prezentaseră cu titluri răsunătoare de nobili băştinaşi participaseră la discuţie, dar o făcuseră cu mai multă reţinere.

A fost până la un punct de înţeles de ce englezii s-au interesat mai apoi de vestitul automobil care folosea un combustibil cu totul nou, menit a face în viitorul apropiat petrolul sau cărbunele noţiuni cu totul depăşite.

Englezii au întrebat dacă nu ar putea vizita automobilul.

Georg nu poseda acea slăbiciune de caracter a oamenilor incapabili de a refuza ceva. Nu a văzut nici un motiv de a respinge cererea politicoasă a englezilor, chiar Leonor nu refuza defel vizitatori, dacă se oferea un prilej favorabil. Astfel, după trecerea frontierei canadiene sau a graniţei cu Birmania, le-a

permis vameşilor să viziteze totul şi le-a explicat pe deasupra şi calităţile morisitului.

Aşa că Georg s-a crezut justificat să nu refuze. Oamenii şi-au exprimat întreg entuziasmul lor pentru tot ce vedeau, automobilul însuşi, amenajarea lui interioară, au ascultat interesaţi explicaţiile competente ale lui Georg.

— Minunat, minunat!

Imediat după aceea s-au întors în caravanseraiul lor, unde tocmai li se pregătise masa.

Furtuna grozavă continua să bântuie cu furie, după aceea a urmat potopul de apă, care a ţinut aproape toată noaptea.

Georg s-a gândit destul de frecvent la Adam. Însă... nu putea ajunge la nici o concluzie cu privire la paşii următori pe care trebuia să-i întreprindă. Faptul că fiinţei iubite i se întâmplase ce i se întâmplase îl scotea pur şi simplu din minţi.

Pe de altă parte, n-ar fi îndrăznit pe potopul acela să trimită un om sau doi în căutarea lui Adam. Era vorba de un drum de aproape trei ore, iar el însuşi nu îndrăznea să părăsească locul unde Leonor se mai lupta pentru viaţa ei.

Aşa s-a mai scurs încă o oră de incertitudine, de nehotărâre.

Deodată străinii care se adăpostiseră în caravanserai au ieşit afară întrebând de caii lor.

Georg a observat întâmplător că erau numai cinci. Lipsea un indian, în clipa în care-şi încălecaseră caii. Şi unul dintre englezi i-a dat explicaţia.

Cei şase erau în drum spre o proprietate a lor din nord, pe care intenţionau să inspecteze. Era vorba de o afacere comună anglo-indiană, unde şi aceştia participau cu o parte importantă de capital.

Unul dintre indieni se îmbolnăvise subit imediat după masă. Suferise de toxiinfecţie alimentară cu câteva zile mai devreme şi se părea că boala revenise. Cel mai bine pentru el era să-l poată transporta la casa unuia dintre prietenii săi, unde mai fusese tratat, nu mai departe de vreo două ore de aici, în localitatea Pamack.

Ceilalţi s-au hotărât să-l întovărăşească şi călărind noaptea, socoteau că este mai uşor decât la căldura zilei următoare, ploaia şi furtuna şi aşa vor înceta în curând.

Pe Georg nu-l prea interesa povestea, totuşi din politeţe şi-a exprimat regretul.

— Aş fi vrut să vă pun la dispoziţie automobilul pentru transportul bolnavului, dacă...

— O, nu, nu, mulţumim din suflet, dar aveţi acum cu totul alte probleme pe cap, cu îmbolnăvirea lui Miss Morris, care se poate deştepta la viaţă în fiecare minut de-acum. Nu, nu, calul meu are un mers deosebit de uşor şi bolnavul nici nu va simţi deplasarea... vă mulţumim din inimă pentru generoasa dumneavoastră intenţie.

Spre mulţumirea lui Georg, totul s-a terminat aşa. Domnii străini s-au urcat în şa, iar unul dintre indieni, de o statură uriaşă, l-a scos afară din caravanserai pe camaradul său brusc îmbolnăvit, învelit într-o pătură, în timp ce celălalt englez l-a urcat pe şa.

Un ultim salut de rămas bun şi cei cinci călăreţi s-au îndreptat spre poartă cu un cal fără călăreţ însoţindu-i.

Au mai trecut încă patru ore. Furtuna s-a mai potolit, dar nu şi ploaia şi vântul care o secundase şi de asemenea, nici dispoziţia proastă şi deznădejdea lui Georg, amestecate cu speranţa cea mai nebunească, n-au scăzut în intensitate. Cât despre dormit, nici nu putea fi vorba. Aştepta ca în orice minut să vină cineva să-i spună că Leonor şi-a revenit. A părăsit seraiul şi încăperea şi de asemenea, aştepta în fiecare minut reîntoarcerea lui Adam.

În sfârşit, către miezul nopţii din nou s-a auzit sunetul distinct al gongului de aramă de la poartă.

„Acesta este Adam!”

Putea tot atât de bine să fie vorba de un alt străin sau vreunul dintre preoţii plecaţi în vreo misiune.

Câteodată omul are presentimente, care pot să fie înşelătoare şi ele.

Georg a fost de faţă când unul dintre preoţi a deschis poarta, întrucât era nevoie de o cheie specială şi în pragul porţii a apărut într-adevăr... Adam, având o înfăţişare haotică, în special binecunoscutul lui cilindru, pe care îl curăţa şi scutura de trei ori pe zi, acum mai mototolit şi ponosit ca niciodată.

Omuleţul însuşi părea direct pescuit din apă şi gâfâia ca un câine hămesit de vânătoare, care nu avea defel noroc în escapadele sale.

— Unde este Leonor? a fost prima întrebare.

— A fost muşcată de un şarpe, strecurat în automobil şi am adus-o cât de repede aici, unde...

— Unde este Leonor? a întrebat încă o dată, de parcă n-ar fi auzit ce-i spunea Adam.

— Se găseşte la tratament, doarme acum.

— Unde, unde?

— Într-o încăpere a templului.
— Adică aici?
— Fireşte! Se află în acest templu.
— Aţi văzut-o?
— Da.
— Când?
— Azi înainte de masă, imediat ce a adormit.
— Şi când aţi văzut-o ultima oară?
— De atunci n-am mai văzut-o.
— Eu am văzut-o acum trei ore în braţele unui călăreţ, care o ţinea în şa.

Şi Adam i-a relatat pe scurt propria sa aventură, neinsistând în ceea ce-l privea.

Georg aproape că nu-şi credea ochilor ascultând toate astea şi acum a încremenit de-a dreptul.

— Nu-i posibil! Cu siguranţă că v-aţi înşelat.

— A fost Leonor! Am recunoscut-o după îmbrăcăminte, chiar am izbutit să-i văd faţa. A fost fără nici o îndoială Leonor!

Georg nu mai putea sta în espectativă îndoindu-se, aţa că s-a pregătit să iasă, adresându-se preotului de gardă:

— Condu-mă, te rog, la, bolnava adormită, trebuie să o văd!

Gardianul nu avea voie: să-i permită pătrunderea în iatacul fetei, dar Georg a făcut asemenea scandal, încât a apărut brahmanul superior.

— Acest om afirmă că doamna care zece în raclă sub acţiunea fumului vindecător a fost

scoasă din templu. El a văzut totul de pe platforma de bambus a fachirului. Un călăreţ o purta în şa, a arătat el înspre Adam.

— Doamna ta zace dormind încă la picioarele zeiţei Sagla, a răspuns brahmanul în linişte.

— Acest om afirmă că a văzut-o în şaua unui călăreţ, a repetat şi Georg afirmaţia preotului gardian.

— Se înşală!

— Arată-mi, te rog, bolnava.

— Nu poate fi deranjată, nu e voie să se ridice capacul…

— Trebuie să o văd! Trebuie…

— Ar putea să însemne moartea ei.

— Îmi asum riscul, trebuie să mă conving dacă se mai află aici sau nu.

Forţa impulsivă, persuasivă a lui Georg a fost atât de puternică, încât l-a determinat pe brahman să cedeze, deşi acesta era convins că e vorba de o greşeală.

S-au deplasat în încăperea în care vegheaseră mai mulţi paznici, dar unde lui Georg nu i s-a permis intrarea.

În încăpere nu se schimbase nimic, Georg a pătruns prin fumul des, a ridicat în ciuda avertismentului brahmanului, capacul sicriului şi chiar impasibilul brahman a scos un strigăt de surpriză.

Sicriul mai conţinea perniţele, dar Leonor nu se mai găsea acolo.

Georg nu a mai stat să asculte discuţia brahmanului cu subalternii săi sau reproşurile sale.

Gardienii l-au asigurat că nu văzuseră nici un străin care să o fi scos pe fată din raclă, dar esenţialul era că fusese totuşi răpită şi asta nu o putea contesta nimeni.

Georg a găsit totuşi curând o explicaţie. Acei străini alcătuiseră un plan după vizitarea automobilului, ca prin viclenie sau forţă să intre în posesia secretului, care după doi ani va produce o revoluţie în industria combustibililor şi îi va aduce lui Leonor un câştig de o sută de milioane de dolari.

Această sumă îi face şi pe cei mai cinstiţi să-şi iasă din minţi şi casierul cel mai onest poate să aibă la un moment dat cu totul alte principii decât acelea cu care se angajase.

Întrucât nu se putea obţine nimic prin forţă, Georg explicându-se că există vreun dispozitiv de autoprotecţie a automobilului, bazat pe explozia e forţelor celor două gaze, n-a mai rămas decât cealaltă alternativă.

De fapt fusese o greşeală a lui Leonor că se exprimase în faţa

lui L. P. Deacon că principiul morisitului e extrem de simplu şi un copil dacă ar cunoaşte secretul ar putea genera gazul combustibil.

Tocmai simplitatea obţinerii acestuia a fost considerentul că oamenii profesionişti, orbiţi, nu l-au putut produce până acum. Leonor mai afirmase că dacă o bucată din acest morisit ar ajunge în posesia unui chimist oarecare, acesta ar fi în stare să găsească şi singur calea de a-l produce.

De aceea, neputând pune mâna pe morisit, cei ce alcătuiseră planul s-au gândit să pună mâna pe proprietara şi deţinătoarea secretului.

Poate că străinilor le reuşise să mituiască unul sau mai mulţi dintre preoţii gardieni, sau poate că au acţionat chiar de capul lor.

Oricum ar fi fost, au răpit-o pe fata care dormea şi au plecat cu dânsa.

După ce au dus-o în caravanseraiul lor, care n-a fost tocmai o dificultate în această noapte întunecată, s-au gândit cum să dispară mai repede din perimetrul edificiilor templului. Nu puteau trece pur şi simplu pe deasupra zidului, exista teama de a fi descoperiţi. Unul dintre ei s-a prefăcut bolnav, locul acestuia fiind luat de către Leonor, care era ascunsă, învelită în pături. De îndată ce au ajuns afară, cel de al şaselea străin şi-a putut încăleca pur şi simplu calul.

Că aşa stăteau lucrurile, Georg a putut-o deduce din examinarea urmelor lăsate de cealaltă parte a zidului, unde a constatat urme late de picior. Ochilor săi experimentaţi de vânător, cu siguranţă nu le putea scăpa aşa ceva.

Mai departe, la o sută de paşi, omul care sărise zidul şi ceilalţi se uniseră, exact acolo unde acesta îşi încălecase calul.

După asta, patru dintre călăreţi se îndreptaseră înspre nord, în timp ce doi se îndreptaseră către sud.

De-abia acum Georg a cunoscut intervenţia destinului! Adam îi confirmase restul şi asta n-ar fi putut-o afla dacă nu o făcea pe sfântul, pe fachirul cocoţat acolo sus, în vârful platformei de bambus!

Dacă Adam nu ar fi apărut brusc aducându-i lămuririle necesare, el, Georg, ar fi aşteptat aici şi zece zile deznodământul tratamentului brahmanului şi cu siguranţă că după un astfel de interval de timp n-ar mai fi ajutat la nimic încercarea de a examina urmele.

Altfel spus, n-ar mai fi reuşit să „citească” nimic. În plus, la

toate astea au contribuit mai multe elemente, cum ar fi intenţia lui Adam de a se căţăra în vârful platformei, sosirea furtunii şi a fulgerului edificator, la lumina căruia Adam a putut să o recunoască pe Leonor. Şi încă multe altele.

Mai mult decât atât. Prin prăbuşirea platformei de bambus, Adam a fost proiectat în crengile unui arbore din apropiere, care i-a atenuat căderea datorită vegetaţiei căţărătoare care urca până sus.

Aşa s-a întâmplat că lui personal nu i-a dăunat cu nimic prăbuşirea stâlpului sfânt şi mai apoi, a putut lua urma automobilului la lumina fulgerelor. Există aici numai un singur drum către nord, pe care cu mare probabilitate îl luase şi Maximus.

Atunci când la lumina fulgerelor a văzut templul, s-a gândit că poate automobilul s-a oprit aici, sau cel puţin a staţionat pentru scurtă vreme.

Georg, care-şi terminase de efectuat cercetările, s-a reîntors repede în templu pentru o ultimă întrevedere cu brahmanul şef, care-l aştepta şi el interesat.

— Ai avut dreptate, i-a dat explicaţia acesta. Un frate tânăr de al nostru a mărturisit că aurul străinilor l-a orbit. Cu ajutorul altor doi…

Dar Georg nu-l mai asculta. A sărit cât de repede a putut în automobil, care se şi pusese în mişcare. De ce l-ar mai fi interesat explicaţia modului cum se efectuase răpirea? Tot ce conta era să-i ajungă pe răpitori şi să le smulgă prada.

Sigur, ar mai fi avut de întrebat ce se poate întâmpla în cazul când bolnava este extrasă prea devreme de sub acţiunea fumului binefăcător.

Cu asta nu-şi bătuse capul atunci, dar mai târziu îndoieli cumplite îi măcinau conştiinţa!

Ce putea face însă?

Cu toate farurile aprinse, Maximus, căutând mereu urmele călăreţilor, o luase înspre sud.

Abia acum avea Adam prilejul să-i relateze lui Georg aventurile sale din vârful schelei. Şi în consecinţă, tânărul de-abia de astă dată avea întreaga viziune a rolului destinului în toată această afacere. Deşi se întâmplă de multe ori să se petreacă lucrurile astfel încât se pare că învinge răul, în realitate se dovedeşte că n-a fost decât una dintre minunatele căi ale Domnului de a prevedea în final victoria binelui. Celui ce crede în nemurirea sufletului, fie el indian sau teozof, adept al multiplelor

reîncarnări, pentru acela nedreptăţile vieţii nu-i mai rămân o enigmă.

Dacă un om nevinovat este acuzat de ceva şi totul fiind împotriva lui, merge la închisoare, indiferent dacă are credinţă, dacă moare în temniţă, sau este scos şi repus în toate drepturile, cu onoarea neştirbită, îi este indiferent, pentru că înaintea Domnului său şi a Cerului a fost vinovat de ce a primit.

Nu este şi ceva de neînţeles, josnic chiar?

„Şi vă spun vouă: nimeni nu va scăpa până nu va plăti ultimul taler şi ultimul dinar din datoria sa”.

Dacă nu în viaţa asta, atunci în cea următoare.

Georg ar fi vrut să îngenuncheze pentru a mulţumi Providenţei dacă nu ar fi fost nevoit să urmărească mereu la lumina reflectoarelor semnele lăsate de către răpitori.

Pentru o rugăciune interioară nu era nevoie să îngenunchezi sau să-ţi împreunezi mâinile.

O mare şansă consta şi în aceea că răpirea a avut loc după furtună, altfel aceasta ar fi şters orice urmă. Acum însă urmele lăsate de copitele cailor în iarba udă erau uşor de văzut.

Georg reglase viteza automobilului la cincizeci de kilometri pe oră, dar acolo unde terenul îi permitea conducea cu o viteză şi mai mare.

Avea acum destule griji şi gânduri negre pe cap.

„Oare Leonor fusese trează în momentul răpirii, sau mai dormea încă?”

Adam însuşi, la lumina scurtă ca durată a fulgerelor, n-a putut să-şi dea seama.

Încă înainte de a ajunge la şoseaua naţională s-a deschis un drum lateral în dreapta, care ducea mereu către nord. Şi tocmai pe acesta o luaseră cei doi călăreţi. Cel mai rău ar fi fost dacă s-ar fi despărţit, dar asta nu se petrecuse. Pe neaşteptate, s-a ivit un alt obstacol, de data asta pentru automobil.

Regiunea a devenit din ce în ce mai deluroasă, până a ajuns de-a dreptul muntoasă şi au avut de trecut un defileu îngust pe când o jumătate de lună se ivise de după nori. Acel defileu părea alcătuit din trepte sculptate în stâncă, al căror capăt nici nu se putea zări şi care ameninţa să se constituie într-un obstacol de netrecut pentru automobil.

Georg însă nu s-a lăsat oprit.

— Aşteptaţi-mă aici, Mister Green. Cât de mult, vă priveşte! Ori o aduc pe Leonor îndărăt, ori nu mă mai întorc! La revedere!

Georg s-a înarmat numai cu un pistol cu gaze, în alte

împrejurări neavând încredere decât în arma sa de foc, după care a început să urce treptele.

CAP. XXIX

CINEVA CARE NU ARE NIMIC DE A FACE CU MISTER DEACON

Cu un suspin adânc, Leonor a deschis ochii, i-a închis din nou, după care a privit nedumerită şi uimită înjur. Se găsea pare-se într-o peşteră. După lumina pală care se strecura de afară a tras concluzia că era ziua în toată regula. Cât despre ea, zăcea undeva în spate, acoperită cu o pătură.

— Unde mă găsesc? Cum am ajuns aici? Unde este Georg?

— Permiteţi-mi ca să mă prezint. Deocamdată sunt însoţitorul şi prietenul dumneavoastră. Numele meu este Austin.

Mai mult uimită decât speriată, Leonor l-a privit pe străinul care se ridicase de pe marginea unui colţ de stâncă păşind în faţa ei.

— Cine sunteţi dumneavoastră? a întrebat ea.

— M-am prezentat deja, Miss Morris. Cum vă simţiţi?

— Cum am ajuns aici? Am fost doar muşcată de un şarpe cu ochelari, nu-i aşa?

— Şi sper că tratamentul primit în templul brahman va făcut bine, chiar dacă a fost întrerupt.

— Un tratament într-un templu brahman? nu s-a putut opri să întrebe Leonor mirată.

— Aţi fost muşcată de către un şarpe cu clopoţei. Asta s-a întâmplat ieri înainte de masă. Mister Hartung, care mi-a povestit totul, v-a dat să beţi rom. Un mijloc excelent împotriva muşcăturilor de şarpe veninos. Dar ştia că este cel mai bine şi altceva. Întrucât cunoştea existenţa unui templu brahman

apropiat, s-a hotărât să vă ducă acolo, deoarece acesta dispunea de o tradiţie milenară în tratarea unor astfel de muşcături. Chiar şi împotriva cobrei. Aşa că a pornit cu viteză cu automobilul acolo, la nici o jumătate de oră depărtare, cu viteza mare a autovehiculului. Aţi fost imediat supusă tratamentului, plasată într-o cutie expusă fumului tămăduitor, unde trebuia să zăceţi între câteva ore sau câteva zile, pentru a se elimina otrava din sânge, aşa cum se întâmplă cu cineva expus acţiunii acestui gen de fum. Seara am fost nevoit ca eu însumi cu însoţitorii mei să-mi caut adăpost în acest templu din cauza unui uragan izbucnit pe neaşteptate. În curtea templului se găsea automobilul dumneavoastră, despre care am citit multe lucruri. Mister Hartung a fost suficient de amabil să-mi arate interiorul acestuia şi să-mi spună câte ceva despre morisit. De auzit, aşa cum v-am spus, auzisem destul de multe. Acest morisit a fost... hm, ceea ce nobilul dumneavoastră tată l-a oferit spre vânzare pentru o sută de milioane de dolari milionarului L. P. Deacon din New York!

Leonor a rămas tot mai mult surprinsă, ascultând pe jumătate ridicată relatarea străinului, care îşi păstra pe deplin calmul. Întrebările acestuia continuau însă:

— Deci veţi primi această sumă sau nu?

— Sper că da.

— De-abia după doi ani?

— Da.

— Până atunci vor fi produse cele o sută de milioane de morisit pe care tatăl dumneavoastră îl prepară undeva acum?

— Sunteţi bine orientat.

— Nu vreţi să-mi spuneţi unde...? Dar să lăsăm asta deocamdată. Miss Morris, eu sunt un om bogat. N-am însă o sută de milioane. Nici chiar o sută poate. Vedeţi dumneavoastră, omul nu este niciodată mulţumit şi... o sută de milioane de dolari este chiar suma potrivită de plecare, ca omul întrebuinţând-o cu folos să poată stăpâni întreaga lume, sau să întrebuinţeze cât mai mult din ea... Pe scurt, sunt hotărât să-mi fac rost mie însumi de o sută de milioane de dolari.

— Aşadar, în timpul leşinului meu m-aţi răpit? a pus în sfârşit Leonor degetul pe rană.

— Aţi ghicit! Nici nu a fost greu. Dar aş vrea să intrăm în posesia acestui automobil secret mai întâi. Automobilul nu înseamnă nimic la urma urmei prin el însuşi, ci aceste blestemate explozii de gaz, pe care Mister Hartung mi le-a făcut

cunoscute! M-am gândit să mă folosesc direct de persoana dumneavoastră. Am mituit pe câţiva din aceşti venerabili preoţi, aurul are un sunet mai plăcut decât orice învăţătură brahmană sau de altă religie. Aceştia mi-au mijlocit să intru în încăperea unde dormeaţi dumneavoastră sub influenţa fumului tămăduitor. V-am scos afară, v-am învăluit într-o pătură, am încălecat şi am dispărut de acolo.

Leonor continua să rămână calmă, sperând să afle mai multe.

— Şi asta aţi reuşit fără să fiţi observaţi?

— Totul s-a petrecut într-o noapte întunecoasă, în care am uzat de viclenie pe deasupra. Unul dintre oamenii mei s-a prefăcut bolnav, dar în realitate a dispărut escaladând zidul curţii templului. În schimbul acestuia, v-am luat pe dumneavoastră învelită în pătură, v-am pus în şa şi astfel ne-am putut retrage nestânjeniţi.

— Nimeni n-a remarcat nimic din toate ce spui dumneata?

— Nu.

— Unde se află acum automobilul şi oamenii mei ce-l deservesc?

— În templul brahman.

— Şi aceştia nu ştiu chiar nimic despre răpirea mea?

— Deocamdată nu am nici cea mai mică bănuială despre aşa ceva.

— Dispariţia mea trebuie să fi fost remarcată destul de repede.

— Nu stau lucrurile aşa. Cunosc practica şi obiceiurile înstăpânite pentru a îndepărta veninul unui şarpe din organismul omului. Efectul tratamentului e real, dar cu ocazia asta e prevăzut un anume ritual religios, un fel de hocus-pocus de esenţă brahmană.

Cel adormit trebuie să zacă la picioarele zeiţei Sagla într-o cutie de lemn închisă prevăzută cu orificii, care nu trebuie atinsă de nici o mână, până ce acel care este vindecat nu ridică el însuşi capacul. Numai că nu ştie nimeni cât timp va cere procesul de tămăduire. Ar putea dura zece zile şi zece nopţi. Dacă nu se trezeşte în acest interval, se poate presupune că tratamentul n-a reuşit şi că pacientul a murit. Aşa că abia după douăzeci de zile se va căuta după dumneavoastră.

— Şi de-abia atunci răpirea mea va deveni publică?

— V-am mai spus asta şi totul corespunde adevărului.

— Şi aţi făcut asta doar pentru a ajunge în posesia morisitului?

— Fireşte! A modului său de obţinere! Asta trebuie să o ştiţi şi

singură.

— Aşa este, ştiu compoziţia acestuia şi felul în care poate fi preparat.

— Îmi veţi spune acest secret?

— Permiteţi-mi mai întâi o altă întrebare.

— Vă rog.

— Cunoaşteţi un domn pe numele său Arthur Deacon?

— Cel care a pornit iniţial cu dumneavoastră în această călătorie? Da. Unde este acum?

— Lucraţi pentru el, sau sunteţi prietenul său?

— Nu. Personal nu-l cunosc fireşte, dar am auzit de dânsul. În ce mă priveşte, îmi place să cred că secretul miraculoasei reţete se poate obţine ceva mai ieftin decât a cheltui o sută de milioane de dolari. Prin urmare, lucrez pe cont propriu.

— Dar aţi pomenit deja de însoţitorii dumneavoastră.

— Da, am câţiva cu care va trebui să împart. Dar partea leului îmi va reveni totuşi mie.

— Rezumând, ce vreţi de la mine?

— Daţi-mi secretul reţetei de obţinere a acestui morisit.

— N-o voi face.

— Nu vreţi?

— Nu.

— Vă voi sili să o faceţi!

— Cum vreţi să procedaţi?

— Am alcătuit un plan.

— Şi care e acesta?

— Nu mai ştie nimeni cum se produce acest morisit?

— Nici un om în afara mea.

— Nici Mister Hartung?

— Nici Mister Green.

Despre asta răpitorul se pare că nu ştia nimic, întrucât în ajun nu-l întâlnise în automobil şi Georg nu-i spusese nimic despre acesta.

— Ah, dar asta pică de minune, bine că o ştiu! s-a bucurat Austin. În cazul acesta rămâneţi în captivitatea mea.

— Şi care ar fi motivul? a întrebat Leonor făcând pe indiferenta.

— Vă voi trata foarte bine, dar totuşi poate că timpul cât veţi fi ţinută aici vă va părea prea lung şi atunci îmi veţi trăda secretul fabricării morisitului.

— Va trebui să vă pregătiţi de o lungă aşteptare.

— Ba nu! Sunt şi alte mijloace de a-mi atinge ţelul.

— Acest Mister Hartung vă iubeşte, după cum şi dumneavoastră îl iubiţi pe el.

După un moment de uluială, Leonor a tresărit ca muşcată de şarpe:

— Ce tot spuneţi acolo?

— O, Miss, nu vă mai prefaceţi atât. Am fost şi eu odată tânăr şi am căpătat ceva experienţă, doar tinerii nu sunt doar de florile mărului împreună într-un spaţiu atât de îngust şi mai ales când bărbatul face pe conducătorul, în timp ce femeia îi încredinţează totul…

— Şi de aici trageţi concluzia că ne iubim? Ha, ha, ha. Nu vă faceţi de râs.

— Nu, nu, am şi dovezi în acest sens.

— Ce fel de dovezi?

— L-am văzut pe acest Mister Hartung cum se comporta în incinta templului, în timp ce aştepta să reveniţi la viaţă, când se decidea viaţa sau moartea, cu câtă nerăbdare aştepta el acolo, câte întrebări punea preoţilor şi brahmanului şef. Toate astea m-au edificat pe deplin.

— Mie nu-mi spune mare lucru că era îngrijorat din cauza mea, bine, fie, dar nimic în plus.

Păi bine, dumneavoastră singură aţi mărturisit că-l iubiţi.

(Urmăriţi continuarea în broşura nr. 12).

CUPRINS

CAP. XXVIII *ÎN TEMPLU*.....3
CAP. XXIX *CINEVA CARE NU ARE NIMIC DE A FACE CU MISTER DEACON*.....20
CUPRINS.....25

PRIZONIERA DIN PEŞTERĂ

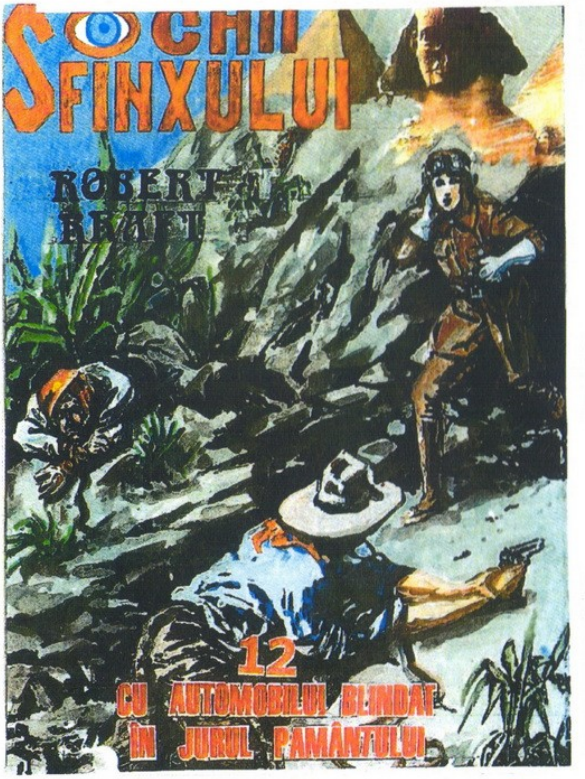

Căutătorul de urme Georg surprinde în refugiul lor pe principalii doi răpitori. Îi atacă pe rând şi încă o dată secretul morisitului a fost salvat, împreună cu Leonor.